

Ucraïna i la Pau

Article d'opinió del lector del diari Joan Pujol

Missatges de suport al poble ucraïnès a plaça Catalunya | Marta Casas

[despiece]Senyor director,
[nointext]

En els últims temps, concretament en el que va de segle, estem vivint un procés que s'ha anat accelerant de manera exponencial, en la tensió i la incomprensió entre les persones, les institucions i també entre els estats. L'últim i molt més que lamentable episodi, és l'actual guerra a Ucraïna, però si mirem enrere hi han hagut molts altres episodis més o menys duradors que tots hem lamentat. També a nivell personal, laboral, social... crec que tots en podem fer una bona llista.

Sovint em pregunto que hi ha de comú en totes aquestes diverses situacions? Hi ha algun substrat o "caldo de cultiu" que fomenti aquest "increscendo", que crec evident, al llarg d'aquest període que portem de segle XXI?

No, no vull alimentar cap visió pessimista del procés històric humà que certament és globalment positiu i bo, però arribat a aquí jo em pregunto quin accent està marcant aquesta primera quarta part de segle? Els segles han passat i som lluny, almenys en el temps, del: "Si vols la pau, prepara la guerra" de les legions romanes. Però, a primera vista, semblaria que poc aprenentatge ens ha quedat en el "pòsit de la història humana"...

Potser ens poden ajudar a trobar part de la resposta unes, breus però clares, paraules de

Manhatma Gandhi: "El dia en que el poder de l'amor anul·li l'amor al poder, el món coneixerà la pau". Gandhi no era un il·lús ni un somniador, l'avalua la seva vida. Per això no crec que ell pensés que el que deia, ben sintèticament, fos ni fàcil ni ràpid ni permanent. Crec que per assolir la fita de la seva màxima, com ell va demostrar amb la seva vida i quasi fins a l'extrem, calia i cal un mínim d'ascètica personal i col·lectiva, que sigui alhora vigilant i constant, si es vol fer-ho possible.

El progrés assolit ha dut a una societat que hem anomenat "del benestar" que ha cobert, almenys aparentment, bona part de les expectatives humanes, alhora que n'ha generat de noves, diferents i potser impensables segles enrere. Això que en sí és bo i desitjable, ha comportat també un "Desig molt gran" que mal tolera la seva frustració per petita que sigui, i que ha anat fent perdre (o almenys disminuir) de forma progressiva una capacitat humana i gran motor de vida com és: "La Il·lusió"...

Tots parlem de l'actual crispació, però alhora admirem la il·lusió en els ulls dels infants en la cavalcada del 5 de gener... ja fa més de dos mil anys algú ens recordava: "Si no us feu com infants..." Per això em pregunto sense una resposta contundent: Serà que la pèrdua de la innocència es pot endur també bona part de la nostra capacitat d'il·lusionar-nos? Serà que la racionalitat extrema pot esdevenir destructiva de la persona i la societat? Serà que necessitem sentir bategar el cor per adonar-nos que "Compartir és font de riquesa"? Serà que accentuem en accés l'individualisme, el Jo i... "No és bo que l'home estigui sol"?

Tot això pensava mentre escoltava la trista notícia que 1'5 milions dels vora 3 milions de refugiats d'Ucraïna: son nens... els sabrem ajudar a il·lusionar-se quan acabi la seva dura cavalcada de fugida de la guerra, acollint-los amb els braços oberts?

Ajudeu-me a donar-hi una resposta il·lusionant...

Joan Pujol

[/despiece]

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]